

[Erhard Jakobsen]

meget ubehageligt, der kunne være hændt os i den kommende tid.

Når det er sagt, må jeg sige, at hos centrum-demokraterne har vi en klar fornemmelse af, at arbejdsgiverne har meget ret i de betænkkeligheder, de gør gældende, og det ved regeringen også godt. Man ved godt, at det ikke er lyksalighed, man går ind til med det her, men det retter vi ikke som en kritik mod regeringen, for sådan er forholdene, og det ville enhver part være nødt til at kaste sig ud i. Der var ingen nem og hurtig løsning ud af det her, og derfor kan vi ikke komme med en voldsom kritik af, at regeringen har gjort, som den har. På den anden side må vi benytte os af vores ret – den ret, som hr. Glistrup ikke kan tage fra nogen – til at lade være med at stemme for noget, man ikke er enig i, uden at man af den grund ved at stemme imod kommer til at fremkalde et resultat, som man aldeles ikke ønsker at fremkalde. Den ret har man ifølge folketingets forretningsorden, og den kan hr. Glistrup ikke lave om. Den benytter vi os af i nogle tilfælde i løbet af afstemningen, som kommer i næste uge.

Vi vedstår ganske ærligt, at vi stiller os på tjenestemændenes side. Ikke når de står og råber og skriger herude, hvilket er ganske uværdigt for tjenestemænd. Det skal de ikke høre et eneste rosende ord for, tværtimod. Men de er altså ikke klogere end andre, som ikke kender grundlovens paragraf om, at intet medlem af dette ting er forpligtet ved noget skrigeri ude på slotspladsen, men alene er bundet af sin overbevisning. Det burde alle vide, sådan er dansk demokrati. Derimod må vi sige, og det sagde jeg allerede under en debat for nogen tid siden, at regeringen vidste, at vi stærkt ville bakke op, at man fulgte tjenestemændene i hvert fald så langt, at når der er tale om taktregulering, så får de de samme forhold som på det private arbejdsmarked. Det gør de ikke; det vil vort parti stille ændringsforslag om at de skal have 100 pct., ikke 50 pct., ikke 75 pct., men 100 pct. Det kan vi ikke se nogen som helst rimelig grund til at tjenestemændene ikke skal have.

Vi er i øvrigt stærkt modstandere af, at man dér som på det private arbejdsmarked arbejder på en lønudjævning. Det er forkert. Der opretholdes hverken i det offentlige eller i det private erhvervsliv stillinger med højere

lønninger, hvis der ikke med disse højere lønninger følger større ansvar, større krav om indsats. Hvis der gør det, kan man afskaffe stillingerne, men har man stillingerne, skal der være forskel i de forskellige grader. Den forskel underminerer man gradvis, og det har vi protesteret imod gang på gang. Vi håber, at man engang vender tilbage til den procentvise dyrtidsregulering, som vi indrømmer vi var med til i en krisesituation at lade ryge. Det beklager vi, men vi vil arbejde for at få den genindført, fordi vi mener, at når der er fastsat forskellige grader, så skal disse grader respekteres og ikke undermineres.

Det, jeg især ønsker at gøre opmærksom på og beklage, er, at regeringen ikke i højere grad har interesseret sig for den tanke, som vi kom med på et tidligt tidspunkt, som de konservative har omtalt her i dag, og som hr. Glistrup jo i tidens løb nærmest har spoleret ved at overeksponere den. I denne situation er det ikke vores idé, men den er fremkommet gang på gang, og i denne situation var ideen brugbar. Normalt kan vi ikke komme til arbejdsmarkedets parter og opnå noget ved at love en skattelettelse på forhånd, men i denne situation, hvor det alligevel havner hos os, hvor det er os, der skal bestemme, da synes jeg, det havde været så nemt som fod i hose at sige: i stedet for på den ene, på den anden, på den tredje måde at sikre en lønforhøjelse, der er så og så meget værd, giver vi i stedet for hver person 2.000 kr. i skattelettelse. Det kunne gøres ved, at man hævede det skattefrie fradrag med 5.000 kr. Så ville det stort set være det, der skete. Jeg siger udtrykkelig hver skatteyder, jeg siger ikke bare lønmodtagerne. For man må da ikke glemme, at ved de foranstaltninger, man træffer, er der en lang række private erhvervsdrivende, der også bliver ramt af en slags indkomststop. Der ville være god grund til at stramme noget mere, men til gengæld give skattelettelse, og tiden var til at gøre det nu. Vi beklager, at regeringen ikke har været åben for den tanke. Det er baggrunden for, at vi ikke er i stand til at stemme for regeringens facon at gøre det på.

Men ingen skal være i tvivl om, at det; at regeringen griber ind og forhindrer storkonflikt, har vores fulde sympati. Regeringen prøver at dele sol og vind lige, det erkender vi er meget, meget svært, og derfor skal der